

พระธรรมโยเอลและคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสฟายเลาตีเอ เซีย - ตอนที่สี่สิบหก

Jeff Pippenger
2026-01-12

หมายเลขยี่สิบหก

คนทั้งสี่ชั่วอายุในหนังสือโยเอลเป็นภาพแทนการทำลายสวนองุ่นของพระเจ้าอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับ ตั้งแต่ปี 1863 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ เลขสี่ยังเป็นสัญลักษณ์ของพระลักษณะสี่ประการแห่งพระคริสต์ด้วย เหล่าเศรฐ์ในสถานนมัสการมีพระพักตร์ปรากฏสี่ลักษณะ และลักษณะปรากฏเหล่านั้นสอดคล้องกับการแบ่งอิสราเอลโบราณออกเป็นสี่กองเมื่อพวกเขาตั้งค่ายล้อมรอบสถานนมัสการ อีกทั้งยังเป็นภาพแทนของพระกิตติคุณทั้งสี่ด้วย

ส่วนลักษณะของหน้าพวกนั้น ทั้งสี่ต่างก็มีหน้ามนุษย์ และมีหน้าสิงโตอยู่ด้านขวา ทั้งสี่ยังมีหน้าโคอยู่ด้านซ้าย และทั้งสี่ยังมีหน้านกอินทรีด้วย เอเสเคียล 1:10

สัตว์ตัวแรกมีลักษณะเหมือนสิงโต ตัวที่สองเหมือนลูกวัว ตัวที่สามมีหน้าอย่างมนุษย์ และตัวที่สี่เหมือนนกอินทรีกำลังบิน วิวรณ์ 4:7

พระคัมภีร์ (กันดารวิถี 2) พรรณนาถึงชนเผ่าทั้ง 12 เผ่า (ยกเว้นเลวี ผู้ซึ่งตั้งค่ายอยู่ล้อมรอบพลับพลาโดยตรง) ซึ่งถูกจัดเป็นสี่ค่าย ค่ายละสามเผ่า ตั้งอยู่ตามทิศหลักทั้งสี่รอบสถานนมัสการ แต่ละค่ายอยู่ภายใต้ธงประจำค่าย ซึ่งหมายถึงธงหรือเครื่องหมายประจำค่าย การจัดวางนี้ก่อให้เกิดความสอดคล้องเชิงสัญลักษณ์ กล่าวคือ ค่ายบนแผ่นดินโลกสะท้อนพระที่นั่งบนสวรรค์ซึ่งได้รับการพิทักษ์โดยเศรฐ์ทั้งหลาย

ยูดาห์หันหน้าไปทางทิศตะวันออก ทางดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้น ณ ทางเข้าแห่งสถานบริสุทธิ์ ธงประจำเผ่ายูดาห์เป็นรูปสิงโต เพราะสิงโตนั้นเป็นสัญลักษณ์แทนสิงโตแห่งเผ่ายูดาห์ สองเผ่าที่อยู่ร่วมกับยูดาห์คืออิสราเอลและเศบูลุน ในนิมิตของยอห์น สัตว์ตัวแรกเป็นดุจสิงโต ดังเช่นเศรฐ์ของเอเสเคียลก็มีหน้าสิงโต รูเบน ซึ่งมีมนุษย์เป็นสัญลักษณ์ อยู่ทางทิศใต้ร่วมกับสิเมโอนและกาด ทางทิศตะวันตกคือเอฟราอิม พร้อมกับเบนยามินและมนัสเสห์ โดยมีวัวเป็นสัญลักษณ์ ทางทิศเหนือคือดาน พร้อมด้วยอาเซอร์และนัฟทาลี โดยมีนกอินทรีเป็นสัญลักษณ์ ความสัมพันธ์ของเผ่าต่าง ๆ กับใบหน้าทั้งสี่แห่งสถานนมัสการในสวรรค์นั้น ได้รับการถ่ายทอดไว้ในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม

มัทธิวคือสิ่งแห่งเผ่ายูดาห์ มาระโกคือโคผู้ถวายบูชา ลูกาคือมนุษย์ และยอห์นคือนกอินทรีที่โฉบบินอยู่ในเบื้องสูง พระคริสต์ในฐานะสิ่งแห่งเผ่ายูดาห์ทรงสำแดงพระองค์เองว่าเป็นผู้ทรงผนึกและทรงแกะผนึกพระวจนะแห่งคำพยากรณ์ของพระองค์ พระธรรมมัทธิวมีการอ้างอิงโดยตรงถึงความสำเร็จครบถ้วนของคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ (12) มากกว่าพระกิตติคุณอีกสามเล่มรวมกันเสียอีก และมีใช้เพียงมากกว่าเล็กน้อยเลย

พระธรรมมัทธิวเป็นภาพแทนพระวจนะเชิงพยากรณ์ของพระเจ้า ลูกา ผู้เป็นแพทย์ ได้นำเสนอข่าวประเสริฐของตนจากมุมมองที่เห็นพระคริสต์เป็นบุตรมนุษย์ เพราะลูกาเป็นหน้าของมนุษย์ มาระโกได้นำเสนอข่าวประเสริฐเรื่องพระคริสต์จากมุมมองของเครื่องบูชาถวาย ซึ่งพระคริสต์ทรงเป็นภาพแทน เพราะมาระโกคือวัวผู้ ยอห์นคือนกอินทรีที่บินสูง ผู้ซึ่งได้นำเสนอสิ่งลึกลับของพระเจ้าในการนำเสนอข่าวประเสริฐเรื่องพระคริสต์ของท่าน

เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องเข้าใจพระธรรมมัทธิดาตามที่พระธรรมนั้นถูกสำแดงไว้ภายในพระวจนะแห่งคำพยากรณ์ พระธรรมมัทธิดาคือสิ่งแห่งเผ่ายูดาห์ จอมเจ้าแห่งพระวจนะแห่งคำพยากรณ์ของพระองค์ ผู้ทรงนับความลึกลับอย่างอัศจรรย์ ผู้ทรงเป็นนักภาษาศาสตร์อันน่าอัศจรรย์ ผู้ทรงผนึกและทรงแกะผนึกพระวจนะของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา และพระองค์คือพระวจนะ พระธรรมเล่มแรกของพันธสัญญาใหม่และพระธรรมเล่มสุดท้ายของพันธสัญญาใหม่เป็นพระธรรมแห่งคำพยากรณ์ คนส่วนมากทราบข้อเท็จจริงนี้เกี่ยวกับพระธรรมวิวรณ์ แต่อาจยังไม่ได้ตระหนักว่าพระธรรมมัทธิดาเป็นอัลฟาของพันธสัญญาใหม่ ดังนั้นจึงต้องสอดคล้องกับโอเมกาของพันธสัญญาใหม่ พระธรรมนี้ต้องเป็นตัวแทนของอวสาน ซึ่งก็คือพระธรรมวิวรณ์

ฉะนั้น เมื่อเราพบในพระธรรมมัทธิดาถึงแนวคู่ขนานของแนวประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญาในพระธรรมปฐมกาล ซึ่งได้ถูกนำเสนอไว้ในบทที่สิบเอ็ดถึงบทที่ยี่สิบสอง นิมิไซฮินได้นอกจากความจริงที่สิ่งแห่งเผ่าพันธของมัทธิดากำลังทรงเปิดผนึกอยู่ บทที่สิบสองของประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญาซึ่งปรากฏเป็นตัวแทนอยู่ในพระธรรมปฐมกาล พระธรรมมัทธิดา และพระธรรมวิวรณ์ บัดนี้กำลังถูกเปิดผนึก และสิ่งที่เรากำลังชี้ให้เห็นก็คือว่า มัทธิดาบทที่ยี่สิบสามเป็นภาพแทนของการแยกคนมีปัญญาออกจากคนโง่เขลาในคำอุปมาเรื่องสวนองุ่น วิบัติทั้งแปดประการเหนือชนชาติแห่งพันธสัญญาเดิม ซึ่งมีคู่ขนานเชิงพยากรณ์อยู่ในแปดชีวิตที่เป็นตัวแทนของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ผู้ซึ่งขึ้นไปอยู่ในนาวาแห่งความปลอดภัย เลข 23 เป็นภาพแทนของพระราชกิจที่ได้เริ่มต้นขึ้นในสถานนมัสการฝ่ายสวรรค์ เมื่อ 2300 วันสิ้นสุดลงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 และจะเป็นเช่นนั้นอีกครั้งหนึ่งเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้เคียงมาถึง มัทธิดาบทที่ 23 กำลังกำหนดหมายความจริงข้อนี้ไว้

บทที่ยี่สิบสี่เกิดขึ้นในขณะที่พระคริสต์เฟิงทรงยุติพระดำรัสสนทนาของพระองค์กับอิสราเอลผู้ละทิ้งความเชื่อ และได้เสด็จออกจากพระวิหารของพวกยิวเป็นครั้งสุดท้าย เลข 24 เป็นสัญลักษณ์แห่งการเปลี่ยนผ่านจากอิสราเอลสมัยโบราณสู่อิสราเอลสมัยใหม่ เป็นจุดนั้นเองในประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ที่พระคริสต์ทรงประทับอยู่เมื่อพระองค์ทรงเสนอข่าวสารของพระองค์ในมัทธิดา บทที่ 24 ข่าวสารเชิงพยากรณ์ของมัทธิดา 24 เป็นภาพประกอบจากพระเจ้าของระเบียบวิธี "บรรทัดต่อบรรทัด" ซึ่งกล่าวถึงประวัติศาสตร์ของชาวมิสเลอรีไรต์โดยเฉพาะ และด้วยเหตุนี้จึงกล่าวถึงประวัติศาสตร์ของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนด้วย เลข 24 ถูกแทนโดยคริสตจักรในวิวรณ์ บทที่ 12 ซึ่งยืนอยู่เหนือดวงจันทร์ที่สะท้อนแสงจากดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม บนศีรษะของนางมีดาวสิบสองดวงซึ่งเป็นตัวแทนของ 24 เพราะนางเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ที่นำไปสู่การประสูติของพระคริสต์ เมื่อชนอิสราเอลสิบสองเผ่าแห่งอิสราเอลโบราณจะกลายเป็นอัครสาวกสิบสองคนของอิสราเอลสมัยใหม่ ในบทที่ยี่สิบสี่นั้น ประวัติศาสตร์ของชาวมิสเลอรีไรต์ตั้งแต่ปี 1798 จนถึงความผิดหวังครั้งใหญ่ถูกนำเสนอไว้ แล้วจากนั้นก็มาถึงมัทธิดา 25.

เลข 25 เป็นสัญลักษณ์ของพวกเลวี ไม่ว่าจะดีหรือชั่ว แต่ที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันคือ เลขนี้เป็นตัวแทนของการแยกพวกเลวีที่มีปัญญาออกจากพวกเลวีที่ชั่วร้าย มัทธิดา 25 ระบุไว้โดยอาศัยพยานสามปาก หรืออุปมาสามเรื่อง ถึงกระบวนการแยกซึ่งแสดงไว้ด้วยเลขยี่สิบห้า แน่แน่นอนว่าอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้นเป็นตัวแทนประวัติศาสตร์ของพวกมิสเลอรีไรต์ และยังเป็นตัวแทนประวัติศาสตร์ของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันด้วย

ประวัติศาสตร์นั้นคือประวัติศาสตร์ของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง อุปมาเรื่องตะสันต์คือทูตสวรรค์องค์ที่สอง และอุปมาเรื่องแกะกับแพะคือการศึกษาของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

บทที่ยีลิบหกถึงยีลิบแปดระบุถึงประวัติของเทศกาลปัสกา ไปจนถึงพระบัญชาแห่งข่าวประเสริฐภายหลังการตรึงกางเขน

ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำทั้งปวงนี้จบแล้ว พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า
“ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้ว อีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศเพื่อจะถูกตรึงกางเขน”
มัทธิว 26:1, 2

บทสรุปของหมายสำคัญต่าง ๆ ในบทที่ 26 คือ แผนการที่จะฆ่าพระเยซูในข้อที่สามถึงห้า จากนั้นพระเยซูทรงได้รับการเจิมที่เบธานีในข้อที่หกถึงสิบสาม ในข้อที่สิบสี่ถึงสิบหก ยูดาสทรยศพระคริสต์เพื่อเงินสามสิบบเหรียญ แล้วจึงถึงเทศกาลปัสกากับเหล่าสาวกของพระองค์ ในข้อที่สิบเจ็ดถึงยีลิบห้า ข้อที่ยีลิบหกถึงยีลิบเก้า พระเยซูทรงสถาปนาพิธีมหาสนิทขององค์พระผู้เป็นเจ้า และในข้อที่สามสิบ พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการที่เปโตรจะปฏิเสธพระองค์ ในข้อที่สามสิบหกถึงยี่สิบหก พระเยซูทรงอยู่ในสวนเกทเสมนี ข้อที่ยี่สิบเจ็ดถึงห้าสิบหก พระเยซูถูกจับกุม แล้วในข้อที่ห้าสิบเจ็ดถึงหกสิบแปด พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าไคยาฟาและสภาแซนเฮดริน ตั้งแต่ข้อที่หกสิบเก้าเป็นต้นไป การที่เปโตรปฏิเสธพระคริสต์ก็ถูกบรรยายไว้ บทนี้ประกอบด้วยหมายสำคัญเฉพาะสิบประการซึ่งจะต้องเกิดซ้ำอีกในยุคสุดท้าย

บทที่ยีลิบเจ็ดก็มีหมายสำคัญที่ชัดเจนสิบประการเช่นกัน พระเยซูทรงถูกนำไปมอบแก่ปีลาต จากนั้นยูดาสก็ผูกคอตาย แล้วพระเยซูทรงถูกนำไปเฝ้าปีลาต แล้วบาร์บัสก็ได้รับการเลือก ปีลาตมอบพระเยซูให้ไปตรึงกางเขน จากนั้นพระเยซูทรงถูกเยาะเย้ย แล้วจึงเป็นการตรึงกางเขน แล้วการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู แล้วพระเยซูทรงถูกฝัง และจากนั้นทหารยามที่อุโมงค์ฝังศพก็เป็นพยาน.

บทที่ยีลิบแปดมีเพียงหมุดหมายอยู่สามประการเท่านั้น ประการแรกคือการฟื้นคืนพระชนม์ ตามมาด้วยคำสาของสภาชั้นเฮดริน แล้วจึงเป็นพระมหาบัญชา สามบทที่มีหมุดหมายอันจำเพาะยี่สิบสามประการแห่งกางเขน ซึ่งจะถูกทำซ้ำอีกครั้งในประวัติศาสตร์ของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

มัทธิว 26 – สิบหมุดหมาย

1. แผนการของพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ที่จะฆ่าพระเยซู (ข้อ 3–5)
2. การเจิมที่เบธานีโดยหญิงผู้มีผอบหีนน้ำมันหอม (ข้อ 6–13)
3. ยูดาสตกลงที่จะทรยศพระเยซูด้วยเงินสามสิบบเหรียญ (ข้อ 14–16)
4. การเตรียมนและการรับประทานปัสกากับพวกสาวก (ข้อ 17–25)
5. การสถาปนาพิธีมหาสนิทขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 26–29)
6. คำพยากรณ์เรื่องการปฏิเสธของเปโตร (ข้อ 30–35)
7. ความทุกข์ทรมานในสวนเกทเสมนี (ข้อ 36–46)
8. การทรยศและการจับกุมพระเยซู (ข้อ 47–56)
9. พระเยซูถูกพิพากษาคดีก่อนหน้าไคยาฟาและสภาแซนเฮดริน (ข้อ 57–68)
10. การปฏิเสธสามครั้งของเปโตร (ข้อ 69–75)

มัทธีว 27 – หมุดหมายสิบประการ

1. พระเยซูถูกมอบแก่ปีลาต (ข้อ 1–2)
2. ความสำนึกผิดและการฆ่าตัวตายของยูดาส (ข้อ 3–10)
3. พระเยซูต่อหน้าปีลาต—การพิจารณาคดีอย่างเป็นทางการของโรมัน (ข้อ 11–14)
4. การเลือกบาร์บัสแทนพระเยซู (ข้อ 15–26)
5. ปีลาตมอบพระเยซูให้ไปตรึงกางเขน (รวมอยู่ในการปล่อยบาร์บัส)
6. การเยาะเย้ยและการเสียนิติโดยพวกทหาร (ข้อ 27–31)
7. การตรึงกางเขน (ข้อ 32–44)
8. การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู (ข้อ 45–50)
9. หมายสำคัญเหนือธรรมชาติและการฝังพระศพโดยโยเซฟชาวอาริมาเธีย (ข้อ 51–61)
10. การตั้งทหารยามเฝ้าหลุมฝังศพ (ข้อ 62–66)

มัทธีว 28 – หมุดหมายสามประการ

1. การฟื้นคืนพระชนม์และอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่า (ข้อ 1–10)
2. คำสาขของพวกมหาปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสที่มีต่อทหาร (ข้อ 11–15)
3. พระมหาบัญชา (ข้อ 16–20)

ดังเช่นที่ประสบการณ์ของพระคริสต์ตั้งแต่การเจิมที่เบธานีไปจนถึงพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ เป็นเครื่องหมายถึงการสิ้นสุดแห่งพันธกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกและการเริ่มต้นของข่าวประเสริฐแก่ประชาชาติทั้งปวง ฉะนั้นใดหมุดหมายเดียวกันนี้ก็ถูกทำซ้ำในประสบการณ์ของชนผู้เหลืออยู่ของพระเจ้า เมื่อพวกเขาเข้าใจถึงการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลองและชัยชนะครั้งสุดท้ายของตน ฉะนั้น

บทที่ยีสิบหกถึงยีสิบแปดเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ปีศาจซึ่งถูกจัดวางบนหลักหมายทางทั้ง 23 ประการ ที่ถูกทำซ้ำในประวัติศาสตร์ซึ่งนำไปสู่และติดตามภายหลังการประกาศกฎหมายวันอาทิตย์

“การเสด็จมาของพระคริสต์ในฐานะมหาปุโรหิตของเราเข้าสู่สถานบริสุทธิ์ที่สุด เพื่อการชำระสถานนมัสการให้บริสุทธิ์ ดังที่ปรากฏใน ดาเนียล 8:14; การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ไปยังองค์ผู้เจริญด้วยวัยวุฒิ ดังที่นำเสนอไว้ใน ดาเนียล 7:13; และการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของไปยังพระวิหารของพระองค์ ดังที่มาลาคีย์พยากรณ์ไว้ ล้วนเป็นคำพรรณนาถึงเหตุการณ์เดียวกัน; และสิ่งนี้ยังได้รับการสำแดงด้วยการเสด็จมาของเจ้าบ่าวสูงานอภิเชกสมรส ดังที่พระคริสต์ทรงบรรยายไว้ในอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน ใน มัทธีว 25” สงครามแห่งประวัติศาสตร์, 427.

การสิ้นสุดของ 2300 วันในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ถูกทำซ้ำอีกครั้ง ณ กฎหมายวันอาทิตย์ หมุดหมายทั้ง 23 ประการซึ่งปรากฏอยู่ในสามบทสุดท้ายของพระธรรมมัทธีว ชี้ให้เห็นถึงพระโลหิตอันล้ำค่าที่ทรงใช้เพื่อพยานความเป็นพระเจ้ากับความเป็นมนุษย์เข้าด้วยกัน

“การทูลวิงวอนของพระคริสต์แทนมนุษย์ในสถานนมัสการเบื้องบนนั้น มีความจำเป็นต่อแผนการแห่งความรอดพอ ๆ กับที่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนับว่าเป็นฉันทัน โดยที่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ทรงเริ่มต้นพระราชกิจนั้น ซึ่งภายหลังการฟื้นคืนพระชนม์

พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปเพื่อทรงทำให้สำเร็จในสวรรค์ เราจะต้องโดยความเชื่อเข้าไปภายในมานั้น 'ที่ซึ่งองค์ผู้ทรงนำหน้าได้เสด็จเข้าไปเพื่อเราแล้ว' ฮีบรู 6:20 ณ ที่นั้น แสงสว่างจากกางเขนแห่งคัลวาริสสะท้อนฉายอยู่ ณ ที่นั้น เราอาจได้รับความเข้าใจที่กระจ่างยิ่งขึ้นในความลึกลับแห่งการไถ่ให้รอด ความรอดของมนุษย์ได้สำเร็จลงด้วยราคาที่สวรรค์ต้องทรงจ่ายอย่างไม่มีขอบเขต การถวายบูชาที่ได้กระทำนั้นเทียบเท่ากับข้อเรียกร้องอันกว้างไกลที่สุดของธรรมบัญญัติของพระเจ้าที่ถูกละเมิด พระเยซูได้ทรงเปิดทางไปสู่พระที่นั่งของพระบิดา และโดยการทรงเป็นคนกลางของพระองค์ ความปรารถนาอันจริงใจของทุกคนที่เข้ามาหาพระองค์ด้วยความเชื่อก็อาจถูกนำขึ้นทูลถวายต่อพระพักตร์พระเจ้าได้" สงครามแห่งประวัติศาสตร์, 489.

มัทธิวบทที่ 23 เน้นถึงการพิพากษาลงโทษเหนือฐานะปุโรหิตจอมปลอม บทที่ยีลิบหกถึงบทที่ยีลิบแปดเป็นโอเมกาของบทที่ยีลิบสาม เลวีจอมปลอม การกบฏที่ทวีความรุนแรงขึ้นของพวกเขาผู้อาวุโสตลอดสี่ชั่วอายุคน ได้ก่อให้เกิดหมุดหมายต่าง ๆ ในสามบทสุดท้าย

บทที่ยีลิบสี่ระบุวิธีการ "บรรทัดซ้อนบรรทัด" เป็นระเบียบวิธีของพระคริสต์ ขณะที่พระองค์ทรงใช้การทำลายกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพรรณนาถึงสิ่งที่เป็นอยู่ สิ่งที่ได้เป็นมาแล้ว และสิ่งที่จะเกิดขึ้นในภายหน้า

การล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็มใน ค.ศ. 70 ได้เกิดขึ้นในวันเดียวกันของปีนั้นกับวันที่กรุงเยรูซาเล็มถูกเนบูคัดเนสซาร์ทำลายเป็นครั้งแรก การทำลายกรุงเยรูซาเล็มโดยเนบูคัดเนสซาร์เป็นประวัติศาสตร์ในอดีต และประวัติศาสตร์ของพระคริสต์ เมื่อที่ตูลยิดกรุงเยรูซาเล็ม ก็เป็นแบบจำลองถึงอวสานของโลก มัทธิว 24 กำลังยกย่องระเบียบวิธีแบบ "บรรทัดซ้อนบรรทัด" จึงชี้ให้เห็นว่า "ระเบียบวิธี" เป็นองค์ประกอบหนึ่งของพยานแห่งคำพยากรณ์

ในบทที่ 24 นี้เองที่พระคริสต์ทรงระบุถึงความจำเป็นแห่งการเข้าใจ "สิ่งน่าสะอิดสะเอียนอันก่อให้เกิดความรกร้าง" ที่ดาเนียลผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ ซึ่งเป็นความเข้าใจรากฐานอย่างยิ่งของวิลเลียม มิลเลอร์ และเป็นสัญลักษณ์ที่สถาปนาในพระธรรมดาเนียล อีกทั้งยังเป็นภาพแทนของการกบฏของลัทธิแอ็ดเวนติสต์ด้วย เพราะพวกเขาได้ปฏิเสธความเข้าใจของฝ่ายมิลเลอร์ไรต์เกี่ยวกับ "เครื่องเผาบูชาประจำวัน" ในพระธรรมดาเนียล และด้วยเหตุนี้จึงได้มีส่วนในความลุ่มหลงอย่างแรงกล้าตามที่กล่าวไว้ใน 2 เธสะโลนิกา บทที่สอง บทนี้เชื่อมโยงโดยตรงกับลูกา 21 จึงชี้ให้เห็นวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 ถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ซึ่งเป็นแบบอย่างล่วงหน้าของ 9/11 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ อีกทั้งยังเชื่อมโยงกับ "เวลาของคนต่างชาติ" ในลูกา 21:24 ซึ่งเป็นกฎและสำคัญประการต้นในการไขความหมายของ "เจ็ดกาลเวลา" ของโมเสส พร้อมกันนั้นก็สอดคล้องกับการวัดพระวิหารในวิวรณ์ บทที่ยีลิบเอ็ด

เริ่มต้นด้วยบทที่ยีลิบสาม ตามด้วยบทที่ 24 และ 25 แล้วจึงสรุปลงด้วยบทที่ 26 ถึง 27 ซึ่งเป็นสามบทที่มีหมุดหมายยีสิบสามประการ อันเป็นโอเมกาต่ออัลฟาของบทที่ยีลิบสาม บทที่ยีลิบหกบวกกับยีสิบเจ็ดและยีสิบแปด เท่ากับ "81" ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของฐานะปุโรหิต โดยพยานสามปาก (ปฐมกาล, มัทธิว และวิวรณ์) บทที่ 11 ถึง 22 เป็นหนึ่งเส้น บทที่ 23 ถึง 28 เป็นเส้นแห่งความจริงซึ่งเริ่มต้นด้วย 23 และสิ้นสุดด้วย 23

บทที่หนึ่งถึงบทที่ยีสิบเป็นแนวคำพยากรณ์แนวแรกจากทั้งหมดสามแนวในพระธรรมมัทธิว สิบบท ตามด้วยยีสิบสองบท ตามด้วยหกบท พระวิญญาณแห่งการดลใจทรงแจ้งแก่เราว่า

พระธรรมทุกเล่มของพระคัมภีร์มาบรรจบและสิ้นสุดลงในพระธรรมวิวรณ์ และฉะนั้นพระธรรมทุกเล่มของพระคัมภีร์ก็ย่อมมาบรรจบและสิ้นสุดลงในพระธรรมมัทธิวด้วย มัทธิว ในฐานะพระพักตร์แห่งสิงห์จากตระกูลยูดาห์ ได้ชี้บ่งคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์อันจำเพาะเจาะจงสิบสองประการ และพระธรรมตอนทั้งสิบสองนั้นก่อให้เกิดหมุดหมายแห่งประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์และคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

ดังที่พระธรรมวิวรณ์เริ่มต้นด้วยการสำแดงของพระเยซูคริสต์ มัทธิวบทที่หนึ่งก็นำเสนอการสำแดงของพระเยซูคริสต์ซึ่งเชื่อมโยงกับชีวิตและคำพยานของโมเสส กับประวัติศาสตร์ของปฏิปักษ์พระคริสต์ พร้อมทั้งชี้บ่งองค์ประกอบสามประการของคริสตจักรผู้มิชชัน ดังที่มีผู้แทนไว้โดยผู้เผยพระวจนะ ปุโรหิต และกษัตริย์

พระกิตติคุณมัทธิวเริ่มต้นด้วยการสำแดงของพระเยซูคริสต์ภายในบริบทแห่งพันธสัญญาของพระเจ้ากับชนชาติที่ทรงเลือกสรร จากอับราฮัมถึงดาวิดมีสิบสี่ชั่วอายุคน จากดาวิดถึงการเป็นเชลยในบาบิโลนมีสิบสี่ชั่วอายุคน และจากบาบิโลนถึงพระคริสต์ก็มีอีกสิบสี่ชั่วอายุคน

ลำดับวงศ์ของพระคริสต์ในพระกิตติคุณมัทธิวสอดคล้องกับโมเสส เพราะโมเสสคืออัลฟาของพระคริสต์ผู้ทรงเป็น โอเมกา ชีวิตของโมเสสซึ่งมีหนึ่งร้อยยี่สิบปี สอดคล้องกับช่วงเวลาแห่งการทดลองหนึ่งร้อยยี่สิบปีในประวัติศาสตร์ของโนอาห์ เพราะฉะนั้นพันธสัญญาของโนอาห์จึงเชื่อมโยงกับพันธสัญญาของชนชาติที่ทรงเลือกสรร

หนึ่งร้อยยี่สิบปีของโมเสสเป็นตัวแทนของสามช่วงเวลา ๆ ละสี่สิบปี ซึ่งสิ้นสุดลงด้วยโมเสสสังหารชาวอียิปต์เมื่อครบสี่สิบปี และบุตรหัวปี ฟาโรห์ และกองทัพของเขาถูกสังหารเมื่อสิ้นสุดช่วงสี่สิบปีที่สอง ช่วงสี่สิบปีที่สองสิ้นสุดลงที่การกบฏ ณ คาเดช และช่วงสี่สิบปีที่สามสิ้นสุดลงที่การกบฏครั้งที่สองของคาเดช

บรรดาเส้นคำพยากรณ์ทั้งสามของอัลฟาสิ้นสุดลงที่คาเดช และเส้นคำพยากรณ์ทั้งสามของลำดับวงศ์ในพระกิตติคุณมัทธิวสิ้นสุดลงที่ดาวิด การเป็นเชลยในบาบิโลน และทูตแห่งพันธสัญญา

เมื่ออัลฟาของโมเสสสอดคล้องกับ โอเมกาของพระคริสต์ ก็มีพยานหกประการแห่งคาเดช ซึ่งคือปี 1863 และกฎหมายวันอาทิตย์ ลำดับพงศ์พันธุ์ของมัทธิวจึงดวงกษัตริย์ดาวิดไว้ที่คาเดช ซึ่งเป็นสถานที่ที่แอดเวนตีสผู้ละทิ้งความเชื่อถูกนำไปยังบาบิโลน

ขณะที่พระคริสต์ทรงยืนยันพันธสัญญากับคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน โดยการจับดาวิดไว้ที่กฎหมายวันอาทิตย์ จึงมีการสถาปนาพยานอีกประการหนึ่งของดาวิด โดยที่ดาวิดเป็นหนึ่งในผู้แทนมนุษย์สามคนซึ่งเริ่มปรนนิบัติเมื่อพวกเขามีอายุสามสิบปี พระคริสต์ ดาวิด โยเซฟ และเอเสเคียล ต่างก็เริ่มงานของตนเมื่ออายุสามสิบปี ทั้งสี่ผู้มีอายุสามสิบปีซึ่งเริ่มเข้ารับใช้ด้วยกัน เป็นตัวแทนของการผสานกันระหว่างพระลักษณะพระเจ้ากับมนุษยชาติ

เมื่อคริสตจักรนำกรถูกแปรเปลี่ยนเป็นคริสตจักรผู้มิชชัน คริสตจักรนั้นประกอบด้วยผู้เผยพระวจนะ ปุโรหิต และกษัตริย์ การแปรเปลี่ยนนี้ถูกกำหนดหมายไว้ที่กฎหมายวันอาทิตย์ ซึ่งก็คือคาเดชด้วย ดังนั้น ดาวิดในลำดับพงศ์พันธุ์ของมัทธิวจึงสอดคล้องกับดาวิดผู้มีอายุสามสิบปี

ระยะเวลาแห่งการเตรียมพร้อมสามสิบปีสอดคล้องกับระยะเวลาสี่ร้อยสามสิบปีแห่งพันธสัญญาของอับราฮัม อีกทั้งยังสอดคล้องกับอายุของปุโรหิตและระยะเวลา 1290 ปีในดาเนียล 12:11 ด้วย ในบทความถัดไป เราจะพิจารณาคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ทั้งสิบสองประการภายในพระธรรมมัทธิว ก่อนอื่น เรากำลังระบุแนวคำพยากรณ์สามแนวภายในพระธรรมมัทธิว ได้แก่ บทที่หนึ่งถึงบทที่สิบ ตามด้วยบทที่สิบเอ็ดถึงบทที่ยี่สิบสอง และจากนั้นบทที่ยี่สิบสามถึงบทที่ยี่สิบแปด

“อยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งภายหลังความผิดหวังในปี 1844
ข้าพเจ้าก็ได้ยึดถือร่วมกับกลุ่มผู้รอคอยการเสด็จมาว่า
ประตูแห่งพระเมตตาได้ปิดต่อโลกไปเป็นนิรันดร์แล้วในเวลานั้น
จุดยืนนี้ได้ถูกรับไว้ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้รับนิมิตครั้งแรก
และเป็นความสว่างที่พระเจ้าทรงประทานแก่ข้าพเจ้าในเองที่ได้แก้ไขความผิดพลาดของเรา
และทำให้เราสามารถมองเห็นจุดยืนที่ถูกต้องแท้จริง”

“ข้าพเจ้ายังคงเชื่อในทฤษฎีประตูปิดอยู่ แต่หาใช่ในความหมายที่พวกเราได้ใช้ถ้อยคำนี้ในตอนแรก
หรือในความหมายที่ฝ่ายตรงข้ามของข้าพเจ้าใช้ไม่”

“ในสมัยของโนอาห์ มีประตูที่ถูกปิดอยู่ ในเวลานั้น พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงถอนออกจากเผ่าพันธุ์
มนุษย์ผู้เปี่ยมด้วยบาปซึ่งพินาศไปในน้ำแห่งมหาอุทกภัย
พระเจ้าเองได้ประทานข่าวสารเรื่องประตูปิดแก่โนอาห์ว่า ‘จิตวิญญาณของเราจะไม่ต่อสู้กับมนุษย์ตลอดไป
เพราะเขาเป็นแต่เนื้อหนัง ถึงกระนั้นวันเวลาของเขาจะมีเพียงร้อยยี่สิบปี’ (ปฐมกาล 6:3)”

“มีประตูที่ปิดแล้วในสมัยของอับราฮัม พระเมตตาเล็กทูลวิงวอนเพื่อชาวเมืองโสโดม และทุกคน
นอกจากโลทพร้อมด้วยภรรยาและบุตรสาวสองคนของเขา ก็ถูกพลาญด้วยไฟซึ่งทรงส่งลงมาจาสวรรค์”

“มีประตูที่ถูกปิดอยู่ในสมัยของพระคริสต์
พระบุตรของพระเจ้าทรงประกาศแก่พวกยิวที่ไม่เชื่อในชนรุ่นนั้นว่า
‘บ้านของท่านถูกปล่อยทิ้งไว้แก่ท่านให้รกร้างเปล่า’ (มัทธิว 23:38)

“เมื่อทอดพระเนตรลงไปตามกระแสแห่งกาลเวลาสู่ยุคสุดท้าย
กษัตริย์บาบิโลนไม่มีที่สิ้นสุดองค์เดียวกันนั้นได้ทรงประกาศผ่านยอห์นว่า ‘พระองค์ผู้บริสุทธิ์
พระองค์ผู้สัตย์จริง พระองค์ผู้ทรงถือกฎแฉงของดาววิด พระองค์ผู้ทรงเปิด และไม่มีผู้ใดเปิดได้ และทรงปิด
และไม่มีผู้ใดเปิดได้ ตรัสดังนี้’ (วิวรณ์ 3:7)

“ข้าพเจ้าได้รับการสำแดงในนิมิต และข้าพเจ้ายังคงเชื่อว่า ในปี 1844 มีประตูที่ปิดอยู่
ทุกคนที่ได้เห็นแสงสว่างแห่งข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สอง แล้วปฏิเสธแสงสว่างนั้น
ก็ถูกปล่อยไว้ในความมืด และบรรดาผู้ที่ยอมรับแสงสว่างนั้น
และได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งทรงสถิตร่วมกับการประกาศข่าวสารจากสวรรค์นั้น
และภายหลังได้ละทิ้งความเชื่อของตน และประกาศว่าประสบการณ์ของตนเป็นความหลงผิด
โดยการนั้นพวกเขาได้ปฏิเสธพระวิญญาณของพระเจ้า และพระองค์มิได้ทรงวิงวอนพวกเขาอีกต่อไป”

“บรรดาผู้ที่ไม่ได้เห็นความสว่าง ย่อมไม่มีความผิดจากการปฏิเสธแสงสว่างนั้น
มีเพียงคนจำพวกที่ได้ดูหมิ่นความสว่างจากสวรรค์เท่านั้นที่พระวิญญาณของพระเจ้าไม่อาจเข้าถึงได้
และในคนจำพวกนี้ก็รวมทั้ง ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว
ทั้งผู้ที่ปฏิเสธไม่ยอมรับข่าวสารเมื่อข่าวสารถูกนำเสนอแก่พวกเขา และผู้ที่เมื่อได้รับแล้ว
ภายหลังก็ละทิ้งความเชื่อของตน คนเหล่านี้อาจมีรูปแบบแห่งความเลื่อมใสในพระเจ้า
และอ้างตนว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ แต่เพราะไม่มีความสัมพันธ์อันมีชีวิตกับพระเจ้า
พวกเขาจึงจะถูกชักนำให้ตกเป็นเชลยของการล่อลวงทั้งหลายของซาตาน
คนอยู่สองจำพวกนี้ถูกนำให้เห็นในนิมิต—คือผู้ที่ประกาศว่าความสว่างซึ่งตนเคยติดตามนั้นเป็นความลวง
และคนอธรรมของโลกซึ่งเมื่อได้ปฏิเสธแสงสว่างแล้ว ก็ได้ถูกพระเจ้าทรงปฏิเสธเสียด้วย
ไม่มีการกล่าวถึงผู้ที่ไม่ได้เห็นความสว่าง และเพราะฉะนั้นจึงไม่มีความผิดจากการปฏิเสธแสงสว่างนั้น”
Selected Messages, book 1, 62, 63.

“บรรดาผู้ที่ติดตามพระเยซูโดยความเชื่อในการพระราชกิจอันยิ่งใหญ่แห่งการลบมลทินบาปเท่านั้น ที่ได้รับพระคุณประโยชน์จากการทรงเป็นคนกลางเพื่อพวกเขา ส่วนผู้ที่ปฏิเสธความสว่างซึ่งทำให้เห็นพระราชกิจแห่งการปรนนิบัตินี้ ย่อมไม่ได้รับประโยชน์จากสิ่งนั้นเลย พวกยิวที่ปฏิเสธความสว่างซึ่งประทานไว้ในการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ และไม่ยอมเชื่อในพระองค์ว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก ย่อมไม่อาจได้รับการอภัยผ่านทางพระองค์ได้ เมื่อพระเยซูภายหลังการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ได้เสด็จเข้าสู่สถานนมัสการแห่งสวรรค์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง เพื่อหลังพระพรแห่งการทรงเป็นคนกลางของพระองค์ลงเหนือเหล่าสาวก พวกยิวก็ถูกปล่อยไว้ในความมืดมิดอย่างสิ้นเชิง ให้ดำเนินต่อไปในเครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาถวายอันไร้ประโยชน์ของตน การปรนนิบัติแห่งแบบและเงาได้สิ้นสุดลงแล้ว ประตุนั้นซึ่งมนุษย์เคยใช้เป็นทางเข้าถึงพระเจ้าในกาลก่อน บัดนี้มีได้เปิดอยู่อีกต่อไป พวกยิวได้ปฏิเสธที่จะเสาะหาพระองค์ในหนทางเดียวซึ่งในเวลานั้นจะพบพระองค์ได้ คือโดยทางการปรนนิบัติในสถานนมัสการแห่งสวรรค์ เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงไม่พบการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า สำหรับพวกเขาแล้ว ประตูนั้นได้ปิดลง พวกเขาไม่มีความรู้จักพระคริสต์ว่าเป็นเครื่องบูชาแท้จริงและเป็นคนกลางเพียงผู้เดียวเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่อาจได้รับพระคุณประโยชน์จากการทรงเป็นคนกลางของพระองค์”

“สภาพของพวกยิวที่ไม่เชื่อนั้นเป็นภาพประกอบถึงสภาพของบรรดาผู้ที่ประมาทเลินเล่อและไม่เชื่อทามกลางคริสเตียนที่อ้างตนว่ามีความเชื่อ ผู้ซึ่งจงใจเพิกเฉยต่องานพระราชกิจของมหาปุโรหิตผู้ทรงพระเมตตาของเรา ในพิธีนมัสการตามแบบจำลองนั้น เมื่อมหาปุโรหิตเข้าไปในอภิสุทธิสถาน ขนอิสราเอลทั้งสิ้นจะต้องมาชุมนุมกันรอบสถานนมัสการ และถ่อมจิตใจของตนลงต่อพระพักตร์พระเจ้าอย่างที่สุดเคร่งขรึม เพื่อเขาทั้งหลายจะได้รับการอภัยบาปของตน และจะไม่ถูกตัดออกจากชุมนุมชน ยิ่งกว่านั้นเพียงใด ในวันแห่งการลบมลทินบาปตามแบบจริงนี้ จึงเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งที่เราจะต้องเข้าใจพระราชกิจของมหาปุโรหิตของเรา และรู้ว่าหน้าที่ใดบ้างที่ทรงเรียกร้องจากเรา”

“มนุษย์ไม่อาจปฏิเสธคำเตือนซึ่งพระเจ้าทรงส่งมายังพวกเขาด้วยพระเมตตา โดยปราศจากผลกรรมได้ในสมัยของโนอาห์ ชาวสวรรค์ส่งมาจากสวรรค์ถึงโลก และความรอดของพวกเขาศู้นอยู่กับวิธีที่พวกเขาปฏิบัติต่อข่าวสารนั้น เพราะพวกเขาปฏิเสธคำเตือนพระวิญญาณของพระเจ้าจึงถูกถอนออกจากเผ่าพันธุ์ที่เต็มด้วยบาปนั้น และพวกเขาก็พินาศไปในกระแสน้ำแห่งน้ำท่วมโลก ในสมัยของอับราฮัม พระเมตตาได้ยุติการวิงวอนต่อชาวเมืองโสโดมผู้มีความผิด และทุกคน นอกจากโลทพร้อมทั้งภรรยาและบุตรสาวสองคนของเขา ก็ถูกเผาผลาญด้วยไฟที่ส่งลงมาจากสวรรค์ เช่นเดียวกันนั้น ในสมัยของพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าตรัสแก่พวกยิวที่ไม่เชื่อในชั่วอายุนี้ว่า ‘บ้านของท่านถูกละทิ้งไว้แก่ท่านให้รกร้าง’ มัทธิว 23:38 เมื่อทอดพระเนตรลงมายังวาระสุดท้าย กุหลาบอันไม่มีขอบเขตองค์เดียวกันนั้นทรงประกาศเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่ ‘มิได้รับความรักในความจริงเพื่อเขาจะได้รอด’ ว่า ‘เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงจะทรงปล่อยให้การสลอลงอย่างแรงกล้ามาถึงเขา เพื่อเขาจะได้เชื่อความเท็จ เพื่อคนทั้งปวงที่ได้เชื่อความจริง แต่ยินดีในความอธรรมจะได้ถูกพิพากษาลงโทษ’ 2 เธสะโลนิกา 2:10-12 เมื่อพวกเขาปฏิเสธคำสอนแห่งพระวจนะของพระองค์ พระเจ้าก็ทรงถอนพระวิญญาณของพระองค์ และทรงปล่อยพวกเขาไว้แก่การหลอกลวงซึ่งพวกเขารัก” ปลายทางแห่งความขัดแย้ง, 430, 431.

